

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets § 71-tilsyn

Dato: 16-03-2020
Enhed: FOPS
Sagsbeh.: DEPNFF
Sagsnr.: 2002161
Dok. nr.: 1131264

Folketingets § 71-tilsyn har den 25. februar 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 40 (Alm. del) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 40:

”Kan ministeren give eksempler på, hvad der kan være årsagen til langvarige fastholdelser på over 1 times varighed?”

Svar:

Sundheds- og Ældreministeriet har anmodet Sundhedsstyrelsen om bidrag til besvarelse af spørgsmålet.

Sundhedsstyrelsen har den 10. marts 2020 oplyst følgende, som jeg kan henvise til:

”Sundhedsstyrelsen vil indledningsvis bemærke, at i udkastet til Vejledning om anvendelse af tvang m.v. i psykiatrien er omstændighederne for, hvornår fastholdelser kan ske, beskrevet.

Der kan være flere årsager til, at fastholdelser over en times varighed kan forekomme. Patientens præferencer må være det afgørende i sådan en situation. Af psykiatrilovens § 3, stk. 4-6, fremgår det, at patienten i forbindelse med indlæggelsessamtalen, har mulighed for at tilkendegive præferencer i forhold til behandlingen, herunder behandlingens form og indhold. Ved indlæggelsessamtalen skal patientens ønsker til, hvordan personalet skal agere såfremt anvendelse af tvang bliver nødvendigt, drøftes. Patienten kan denne i forbindelse eller på andre tidspunkter have tilkendegivet, hvilke behandlingsform- og indhold der foretrækkes. Det kan være tilfældet, at patienten har tilkendegivet, at ved anvendelse af tvang, foretrækkes fastholdelse frem for fx bæltefiksering. Varigheden af den enkelte tvangsforanstaltning skal altid være så kort som mulig og vil altid afhænge af den aktuelle situation og patientens tilstand. Det må derfor altid bero på en konkret vurdering, hvorvidt fastholdelse kan anses for mindste middel i den aktuelle situation.”

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Nina Fjord Fromberg